

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

8. ÅRGANG

NUMMER 18.

1. OKTOBER 1936

Årsberetning for Den norske Congomisjon

Da vi ifjor var samlet til Årsmøte på Logen i Moss hadde vi nettop mottatt brev fra misjonær Alb. M. Christiansen, hvori han meddelte at han var fremme i Kintshua.

Misjonær Jens Glittenberg, som hadde vært på stasjonen under Christiansens ophold i Norge, flyttet samtidig over til en svenak-amerikansk misjon i Tahene, hvor det er hans hensikt å være inntil han får bygget sin egen stasjon.

Selv om det ikke forelå noen spesiell avtale om det, hadde vi håpet at Glittenbergs hadde fortsett å virke på Den norske Congomisjons felt også etter Christiansens tilbakekomst, idet vi regnet med at det vilde være nok å gjøre for dem alle på Kintshua, og at virksomheten derved kunde utvides i betraktelig grad.

Når våre venner Glittenbergs imidlertid har funnet at Deros vil frøse til et annet felt, kan vi bare ønske dem Herrens velsignelse i deres fremtidige virke, hvor det enn måtte bli.

For Christiansen blev det da atter å ta op arbeidet helt alene. I den første tid var det dessverre meget smått med midler, idet de forskjellige vennegrupper kasser selvfølgelig blev helt tomme ved hans utreise og det ganske naturlige måtte ta litt tid for nye midler blev innsamlet og sendt ham.

Senere kunde han gå igang

med endel nødvendige reparasjoner av stasjonen. Bl. a. har han forsterket ytterveggen med solide stannemur og innredet et rum til sitt lille trykkeri. I et av de sist ankomne brever forteller han at han nu har begynt å trykke Johannes evangelium på de innfødtes sprog og medsender avtrykk av titelbladet. «Det har tatt tid med å få istand et rum til pressen», akriver han i et annet brev, «men nu har vi det da. Og våre svarte venner glæder sig til å se skriftens ord uavkortet på sitt eget sprog. Ikke stamme-sproget, men Kikongo, som det tales i Kwango.» Etpar av de unge lærere vil bli optatt med trykningen i begynnelsen.

Videre har han begynt å arbeide med innredningen av tre klasseværelser til skolen. Han manglet imidlertid enda endel materialer til pulten.

I tiden fra 1. juli 1935 til 30. juni 1936 er innkommet kr. 4,301.21, derav kr. 1,855.35 i annet halvår 1935 og kr. 2,447.86 i første halvår 1936.

Efter 1. juli har det riktignok ikke vært så store inntømter, men vi håper og tror at dette er forbigående og at det vil rette sig utover høsten og vinteren.

Med takk til Gud for hans trofasthet gjennom alt som har møtt oss i året som svant, går vi

med frimodighet inn i det nye i forvisningen om at han fremdeles er med. — at han styrker og velsigner vår kjære broder i Congo, og at han gir oss som er hjemme nåde til å være tro med hensyn til vår del av virksomheten.

JULIO. Lind.

Erling Syvertsen.

En god veksel

En troende familie hadde mistet hele sin formue, og som følge dervav så det meget mørkt ut for dem. Hustruen var nær ved å fortvile; men hennes mann var ved godt mot, og hans ro forundret henne. En dag spurte hun han hvorledes han kunde bære det så rolig, som nesten var ved å knuse henne.

«Hvorledes jeg kan være så rolig? — Vi er ikke så dårlig stillet som du mener», svarte mannen. «Vi har en veksel som vi kan heve i nedens time, og den er holdigvis forfallell til betaling.»

«Hvilken veksel mener du? Jeg trodde vi hadde tapt alt.»

«A nei, her er vekselen» sa han idet han åpnet bibelen og leste: «Kall på mig på nedens dag, og jeg vil utfri dig, og du skal prise mig.»

«Kaller du dette en veksel?» spurte den bedrovede hustru.

«Ja», svarte han, «og den er langt sikrere enn det vi har tapt. Det sviktet på nedens dag, men det vil dette ord aldri gjøre.»

Dersom Guds barn alltid således vilde trekke veksel på Herrens lofter i bibelen, vilde de spares for megen angst og uro.

Hilsen fra S. A. M. misjonsfelt, Afrika

Betania M. S. p. o. Kubenta Swaziland, S. Afrika.

14—8—1936.

Det folk jeg har dannet mig, de skulle fortelle min pris. (Es. 43, 21.)

Det er nok første gang jeg sender en hilsen til Misjons-Røsten. Men jeg har dog hørt at det er noe som heter så, og visstnok også sett det.

S. A. M. var samlet til sin årlige konferanse fra 14—20. juli, og det blev bestemt at vi skulde sende en hilsen til de forskjellige blade som er interessert i evangeliets utbredelse også i hedningland. Og således blev det min lodd å skrive litt til «Misjons-Røsten».

Jeg mener ikke å komme med noe referat fra konferansen, det vilde bli altfor vidløftig og ta for stor plass. Det var jo meget forhandlingsmaterie, både for misjonærene og de sorte medarbeidere, både hver for sig og samlet. I et så stort arbeide så blir det ikke så lite av det slags.

Om det hele skal henge sammen. Men det var også meget Guds ord sådd ut til massene av de innfødte som var samlet. Søndagen blev jo «Den store dag.» Møte måtte holdes ute da det ikke fantes hus stort nok å rumme folket. I Det var foreslått å ha møte på flere steder; men de innfødte sa de vilde spise

samme mat. Det var anslått til omkring 3000 mennesker, så det blev nok vanskelig for dem som skulde frembære budskapet å ha stemme sterk nok. Men det viste sig dog at ordet var nådd frem, da det blev innbydelse om noen ønsket forbønn så kom flere hundrede frem. Møte blev holdt på F. M. B. S. (Fransons Memorial bible school). Der er det et stort arbeid. En stor flokk ungdom hvert år som blir ført inn i Guds ord, og også andre fag både av hvite og innfødte lærere og lærerinner. En stor del av dem blir senere evangelister eller lærere eller lærerinner. Katolikerne gjør hvad de kan for å smutte sig inn og vi vet jo hvad slags sæd de sår i de unges hjerter.

S. A. M. har også arbeide i Zululand og Tongaland som tilhører den Afrikanske gren.

Høsten er stor, men arbeiderne få. Om vi er mange når vi er samlet så er det dog overanstrengte misjonærer både her og der. Det er formeget arbeide. Tiden synes nu å være kort så det haster med å bringe dem budskapet. Det er nok mange mørke tunneler å fare igjennem på misjonsmarken, men det er dog nåde å få være med. Ja, alt er nåde!

Fredshilse til alle som er kalt til å forkynne hans pris!

Julie Høgebol.



Russland

Sovjetombudsmann har forbudt gjennomreise av geistlige fra andre land med den begrunnelse, at de er fiender av bolsjevismen.

Det sovjetrussiske centralråd for gudløse har stillet et beløp av 25,000 rubler til premier for de tre beste «antireligiøse videnskapelige verker». Det heter at skriftene ikke skal være rettet mot én religion, men mot all religion.

Misjonærene får god attest.

Dr. Ulland som var leder for den norske Røde-Kors-ambulans i Etiopia, har til «Tidens Tegn» uttalt følgende om sitt inntrykk av misjonen i Etiopia:

«Vi hadde ca. 25 innfødte, opplærte gutter i 20 års alderen som hjelpere i vårt arbeid. De fleste var fra misjonsskolene. I det hele tatt så man veldig gode spor av misjonens virksomhet i Eto-

pia. Jeg er ikke noen misjonsmann, men det var opplagt hvilken innflydelse misjonen har hatt på landet — jeg hadde nær sagt uendelig meget mere enn den politiske.

Hvordan fortøner kristendommen sig der nede?

Man kan vel ikke si den er rar, skjont vi kan vel ikke slå oss synderlig på vårt bryst i Norge heller. Etioperne snakker meget mere om Gud enn vi gjør, men det betyr kanskje ikke så meget. Svenskenes misjon har vel gjort best arbeid derborte, derfor er det skammelig at den er blitt utvist. Men det står vel kanskje i forbindelse med at 3 av den svenske ambulansens medlemmer var misjonsmenn.

22 misjonærer reiser til Kina.

Søndag 30 aug. holdtes avskjedsfester for de 22 utreisende misjonærer i Forbundssalen i Oslo hvor ca. 2000 mennesker var tilstede. Generalsekretær Tormod Vågen holdt festtalen; hilsener blev frembragt bl. a. av Albert Lunde og skolebestyrer H. Hoeg, og misjonærene avla vidnesbyrd. Espregren talte gripende om den gjeld han stod i til Kina, en

gjeld han følte han først fikk betalt av på når han kaltes til oppbrudd. Kina trenger evangeliet, og han var glad over at hans 2 sønner skulde fortsatte gjerningen etter ham.

En kollekt som blev optatt under festen innbragte ca. 2500 kroner.

Metodistmenigheten

i Sarpsborg feiret 80 års jubileum i begynnelsen av september.

Den ev. luth. Filkirke

holdt sitt synodemøte på Brunlanes 19. til 23. aug. Iflg. årsberetningen har samfundet 6247 nadverberettede medlemmer, 95 søndagsskoler med 8363 barn og 30 ungdomsforeninger med 2325 medlemmer.

Man har 78 kirkehus, 2 barnehjem, 1 gamlehjem og 3 fiskerhjem på Finnmark, ungdomsskolen Fredtun på Brunlanes, samt kirke og misjonsstasjon m. v. i Kiua.

Inntektene siste år var ca. kr. 345,000.

Til styre for kommende år blev valgt: Forstander Vatne, formann, forst. P. Devik, nestformann, ingeniør L. J. Larsen,

direkter Giverholdt-Hansen, og vaktmester Otto Sørensen.

Av Kinahforbundets 3-årsberetning. — Fremgang ute og hjemme.

Den siste tre års periode er sikkert en av de beste og mest fremgangsrike i hele Forbundets historie. På den gamle misjonsmark i Central-Kina har vekselen fortsatt, og kristenflokkene vokser stadig. 1933 blev der døpt 431 personer. Det samlede antall menighetsmedlemmer var da 2159. De tilsvarende tall i 1934 blev døpt 429, i 1935: 336.

Der er ikke tatt op nye hovedstasjoner i denne periode, men antallet av utstasjoner og prekeplasser er øket fra 91 til 110. Løgearbeidet har tatt et stort opsving efter at man i 1934 begynte med ambulerende virksomhet ute i distriktene ved siden av det faste hospitalsarbeid i Laorokov. Antallet av sykebehandlinger er steget fra ca. 27,000 i 1933 til over 41,000 i 1935.

De har forstanderskole, ungdomsskoler og bibelskoler for menn og kvinner, dessuten kortere eller lengere kursur.

I 1933 var de kinesiske menig-

heters bidrag 632 dollars, men i 1935 over 2500 dollars.

På Forbundets gamle mark var det 63 misjonærer og 110 kinesiske medarbeidere.

I Nord-Mansjuria hvor arbeidet blev begynt i forrige periode, har det hatt uventet raske fremgang. Siste år blev det døpt 106 personer. Bibelskole er satt igang i Tsaitshar, som er hovedsetet for arbeidet.

Forbundets misjonærstyrke har øket betydelig i denne periode. Ved utgangen av 1932 var tallet 77 (med regnet dem som var hjemme i ferie). Ved utgangen av 1935 var styrken øket til 88, og 17 nye står ferdig til å reise ut i år.

Også her hjemme har arbeidet stått i fremgangens tegn.

Teltmisjon.

«Det norske misjonsforbund» har i år drevet en omfattende teltvirksomhet. De har hatt teltmøter på flere steder i landet og mange sjeler har blitt vunnet for Gud ved disse møter.

I Trøndelag har de virket på flere steder. I Nordmøre, Telemark, og flere steder på Østlandet. Forts. 1. sp. neste side.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.
Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.
Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplyselse og betalinger skje til ovenstående adr.

Vinterhefte.

Vi går ut fra at våre venner som før har solgt hefte for oss vil gjøre det i år også, og er taknemlig for bestilling snarest mulig. Hvert år får vi anmodning om å sende dem tidligst mulig, men det er meget vanskelig da både stoff og bestilling sendes alt for sent til oss. Send bestilling nu snart er det bra.

Når dere skriver

husk å skrive bare på den ene side av papiret. Det kan ellers lett bli feil i trykkeriet. De er vant til at manuskriptene er skrevet bare på den ene side og kan lett overse at det er skrevet på begge sider.

Billeder.

Vi har fått tilsendt mange bilder fra forskjellige steder med anmodning om inntagelse i bladet. Vi kan ikke innta mere enn vi har gjort fordi det blir for dyrt å ha flere. Hvert bilde koster ekstrautgifter. Det blir bare et lite bilde for 4-5 kroner.

det likedan. I Kristiansand har de hatt god fremgang og holder nu på med innredning av et stort motelokale. Lokalet skal være ferdig først i oktober.

Tusen sprog uten bibel.

Allt i alt skal der være omkring 5000 sprog i verden idag. Av disse har allerede 954 enten Bibelen eller deler av Bibelen. Omkring 3000 sprog behøver ingen bibeloversettelse. Dels er de folkestammer som taler dem, skrumpet sterkt inn og undergangen nær, dels er de beslektede folk med beslektede sprog som har bibeloversettelser og kan avhjelpes deres behov. Men omtrent 1000 sprog er fremdeles uten Bibelen, og det dreier sig til dels om store folkegrupper, f. eks. store stammer i Sydamerika. I Asia antas der å være 200 folk uten bibeloversettelse. I Afrika har 35 folk hele Bibelen, 78 i allfall det Nye Testamentet og 191 enkelte bibeldeler. Men der er fremdeles 300 stammer som ikke har et eneste av Skriftens ord trykt på sitt eget sprog.

Keswick-konferansen

i England i år hadde som vanlig veldig tilslutning op, til seks tusen tilhørere ved et enkelt møte. Under et møte blev det veldige telt flenget av stormen, så forsamlingen måtte forlate det.

Gullet og verdensutviklingen

I forbindelse med den almindelige materielle verdensutvikling, som vi beskæftiget oss med i forrige artikkel, kan det være av interesse å stanse litt ved en bemerkelsesverdigg bibelsk profeti om gullet.

Vi finner den i Jakob brev 5. kapittel:

«Og nu, I rike, gråt og jamr over eders ulykker, som kommer over eder! Eders rikdom er råtnet, og eders kuller er blitt møll-ett; eders gull og sølv er rustet bort, og rusten på det skal være til vidnesbyrd mot eder og et eders kjød som en ild; I har samlet skatter i de siste dager! Se, den lønn I har forholdt arbeiderne som har skåret eders akre, den skriker, og hastfolkenes rop er kommet inn for den Herre Sebbaots ører. I har levd i vellevnet på jorden og etter eders lyster; I har gjødd eders hjerter på slaktedagen!»

Gullet ansees for å være det metall som tidligst blev kjent og benyttet av menneskene. Det nevnes også allerede i 1. Mosebok 2. kapittel. Det er i sig selv et både vakkert og edelt metall, og anvendes endog etter Guds anvisning av Israel i tabernaklets aller-helligste, hvor det tjente som symbol på den guddommelige herlighet.

Det er først i sin egenskap av verdimåler at gullet har blitt den forferdelige plage for menneskeheden, som det uten motsigelse er. Av Jobs bok ser vi at det allerede på den tid — ca. 1500 år før Kristus — anvendtes som sådan, men det var perserne og grekerne som først anvendte det i penger.

I Rom innførtes gullmynten i år 264 f. Kr. og senere har gullet stadig fått større og sterkere makt over menneskene, idet det har bidratt til at verdens rikdommer i stadig større grad er blitt samlet på enkelte hender — de rike som Jakob omtaler — og satt disse i stand til å utbytte og undertrykke sine medmennesker.

En statistikk fra Amerika for etpar år siden ga opplysning om at 1 % av U. S. A.'s innbyggere eier 90 % av den samlede kapital. Vi tenker oss dette forhold i mindre målestokk og antar at 100 personer får 100,000. kroner til fordeling. En av de 100 går freidig frem og forsyner sig med 90,000 kroner og overlater de resterende 10,000 kroner til de øvrige 99.

En slik fremgangsmåte vilde selvfølgelig aldri bli tålt. Den ubeskudne egoist vilde øieblikkelig bli stanset og tvunget til å gå med på en likelig fordeling, og dermed var saken ordnet på en enkel og grei måte.

Men i livets store spørsmål greier ikke mennesket med all sin dyktighet og klokskap å gjennemføre en rettferdig ordning.

Det kan ha sin interesse i denne forbindelse å gjengi hvad den tidligere engelske premierminister Lloyd George i desember 1933 skrev om president Roosevelts «heltemodige kamp» mot storkapitalen:

«Den uforferdethet hvormed han kjemper mot det renkespill

som drives av gullkalvens grunnfestede og arrogante presteskap, følges med spent beundring av alle dem som hele verden over har lidt under dets trelldom. Hvis han vinner, vil han ha gjort menneskeheden en enda større tjeneste enn Lincoln, da han avskaffet det mere begrensede slaveri. Men den oppgave han har satt sig og også veldigere, for det hierarki som han har utfordret er enda mektigere, og dets janitjærer i alle land er forenet i et vel sammenstøvet, vel ekersert og vel utrustet våben-brøderskap. De spiller sammen, og de kjemper sammen. Hvis de taper vil de alle gå til grunne — hvis de vinner, vil de dele byttet mellom sig. I London og Paris er deres stilling så godt befestet at de er uangripelige. For å bruke en bibelsk vending: Juda er deres lovgiver, industrien er deres vaskepotte og over de herskende regjeringer kaster de sine sko, President Roosevelts har bestemt sig for at de te vers ikke lenger skal kunne anvendes på den amerikanske regjering og de amerikanske produsenter.»

President Roosevelts kamp har

Den stille havn

Så er da stormen over min sjel har funnet ro. De kolde vantros vover, svandt bort ved enkel tro. Nu stille sjelen hviler som barn i moders favn. De skarpere vantros plær ei når den lune havn.

Det herlige var å lande på Ordets skjønne strand. I følelsens vanne jeg kantret gang på gang. Jeg lyttet etter roster og sjelen var så trett. Nu hviler jeg og hører Guds fred — gir ordet rett.

I Åndens verden gjelder ei løfter — mange ord. Nei, ofte de oss feller for storhet i dem bor. Men åndens dype sukke og rop fra hjertet brudt vil nådens dør oplukke, på uro gjøres slutt.

Ja, det var sorg og tårer i tvilens mørke natt. først da jeg mine årer la inn — så trett og matt, — når egen kraft var knekket da kom Guds kjære sønn, og vingen som var stekket, blev lægt ved tro og bønn.

Skal kraft i livet kjennes og varig lykke, fred, må alt vært eget brennes, forgå, å brytes ned. Idag som fordum lyder: til Moria nu gå og ofre der din Isak, så skal du seier få.

12-5-1936.

Wilh. Holm.

nu pågått i nesten fire år, og det kommende presidentvalg vil avdrene skal dekke, at kampen om kapitalismen og kampen om gullet vil blusse op igjen.

Det er to ting jeg vil peke på i denne forbindelse. Det ene er det alvorlige «erten — eller» som Lloyd George peker på: «Hvis de taper vil de alle gå til grunne — hvis de vinner, vil de dele byttet mellom sig.» Det er ikke en begrenset trefning, et eventuelt nederlag kan ikke gjenoprettes på andre fronter og til andre tider — det er en kamp på liv og død.

Det annet er den omstendighet at kampen mot storkapitalen som ikke bare raser i Amerika, men over hele verden,

foregår samtidig med en like så verdensomspennende kamp om gullet som verdimåler.

For en overfladisk iakttagelse selvfølgelig det ene synes å være en naturlig følge av det annet, men dette er i virkeligheten to helt forskjellige ting. Gullet er riktig nok kapitalismens viktigste redskap, men det betyr ikke at en kamp mot kapitalismen nødvendigvis må medføre en forkastelse av dens vel anvendelige redskap. Teoretisk er det ikke noe iverien for å opå en noenlunde likelig fordeling av verdens goder uten å avskaffe gullet som verdimåler.

Imidlertid er det et faktum, at samtidig med at kapitalismens makt og undertrykkelse har nådd sitt høidepunkt, har også dens viktigste redskap, gullstandard- den sprengt sin ramme, og det er dette som har en avgjørende profetisk betydning, idet bibelen nettop forutsier at disse ting skal inntreffe samtidig, og ved denne tidsalders ende.

Profesien i Jakobs brev forteller oss nemlig, at ulykken kommer over de rike, samtidig med at gullet og sølvet rustet bort, at det nettop skal være rusten på det som skal være til vidnesbyrd mot dem og ete deres kjød som en ild, og at alt dette skal skje i de siste dager, når Herrens komme er nær.

Hvor står vi idag? — Og hvad kan vi vente imorgen? Jeg nevnte at Roosevelts kamp har pågått i fire år uten at den har bragt noen avgjørelse, — det samme er tilfelle overalt i verden. Kampen mot kapitalismen er ikke avgjort i noe land, selv ikke i Russland eller Tyskland.

Det samme gjelder med hensyn til kampen om gullets betydning. Det at England og en rekke andre stater for en tid har ophevet gullinnløsningen betyr ikke at kampen er avgjort. Spørsmålet om de tyve tusen tonn gull, som ligger så vel forvart i storbankenes sikkerhetshvelv, fremdeles skal beherske verdens økonomiske liv, er ennu uløst.

Men på begge disse veldige kampfronter er det for øieblikket en kort våbenstilstand.

De kjempende har fått noe annet å tenke på. Krigsfaeren har drevet rustningsfeberer op i en høide, som verden aldri før har oplevet og statsbudgettene forhoies med svimlende summe, uten tanke på balanse.

Det er først når regningen betales — når budgettunderskott skal dekke, at kampen om kapitalismen og kampen om gullet vil blusse op igjen.

Da vil avgjørelsen komme, og da vil den komme som en ferferdig ulykke over dem som har levet etter sine lyster og gjødd sine hjerter på slaktedagen.

Misjonær Jens Fjelds hjemreise

Fra br. K. Armo, «Ski har fått meddelelse om at det er kommet kr. 2,865.00 — to tusen åttehundrefemogseksti kroner — til misjonær Jens Fjelds hjemreise.

Br. Armo har tidligere kvittert for det vesentligste av dette løp, men vi vil også gjerne komme tilbakke til saken med en ord.

Vi takker Gud, som gjorde det mulig å gi våre kjære venner denne hjelp i deres vanskelige stilling, men vi ønsker også å trykke vår taknemmelighet overfor de mange venner som overfor de mange venner som denne anledning viste sig Herrens villige og lydhere ræd.

Specielt vil vi takke for at denne var så raske med å innsende sine varer. Opropet var inntatt i Det gode budskap og Misjonærstaden pr. 1. mai. Den 21. i måneden mottok vi telegrafisk modning fra flere misjonærer.

Når det senere har vist sig at br. Fjeld ved Guds nåde er meget bedre, har vi selvfølgelig all grunn til å takke for det, det gjør ikke vår glede over broderen nu får anledning til komme hjem mindre.

Det er hans hensikt å forlat Shanghai den 23. september, og han kan da ventes å være i Norge i slutten av oktober.

For misjonsutvalget, Jul O. Lind

Bibler til Sovjet-unionen.

En rekke utenlandske organisasjoner har ifølge «Wahrheitsbedsmenn med forespørsel om å fikk sende bibler til Russland. Det russiske hovedtollkontor serker bare kan innføres når de på slike sprog som i almindelighet ikke tales i Sovjet-unionen. Forbudt er bibler og religionssaker på polsk, ukrainsk og russisk. Derimot er slike bøker tillatt på fransk, engelsk, nederlandsk og spansk. På hver slik bibel vil det en toll på omkring seks dubler.

Biskop Heuch spurte engabarna i Herad kirke:

— Hvis den gjerrige har alt i verden med undtagelse krone, hvad vilde han så si? — La mig få den også!

Fra F...

Lørdag den... vennet... Proms og Fin... konningsvåg... Da det nu... liste steyne på... nok mange sk... tor forventn... tevine og jeg... an sies at in... Etter at sa... lthet var sung... arsen fra Es... lkommen så... ikre stilling... Afremt vi bli... rd. De store... årde naturfo... e så, den me... tilbake til sa... nnyegg i Gud... ord.

Br. Ellert...

Vi takker Gud, som gjorde det mulig å gi våre kjære venner denne hjelp i deres vanskelige stilling, men vi ønsker også å trykke vår taknemmelighet overfor de mange venner som overfor de mange venner som denne anledning viste sig Herrens villige og lydhere ræd.

Specielt vil vi takke for at denne var så raske med å innsende sine varer. Opropet var inntatt i Det gode budskap og Misjonærstaden pr. 1. mai. Den 21. i måneden mottok vi telegrafisk modning fra flere misjonærer.

Når det senere har vist sig at br. Fjeld ved Guds nåde er meget bedre, har vi selvfølgelig all grunn til å takke for det, det gjør ikke vår glede over broderen nu får anledning til komme hjem mindre.

Det er hans hensikt å forlat Shanghai den 23. september, og han kan da ventes å være i Norge i slutten av oktober.

For misjonsutvalget, Jul O. Lind

Bibler til Sovjet-unionen.

En rekke utenlandske organisasjoner har ifølge «Wahrheitsbedsmenn med forespørsel om å fikk sende bibler til Russland. Det russiske hovedtollkontor serker bare kan innføres når de på slike sprog som i almindelighet ikke tales i Sovjet-unionen. Forbudt er bibler og religionssaker på polsk, ukrainsk og russisk. Derimot er slike bøker tillatt på fransk, engelsk, nederlandsk og spansk. På hver slik bibel vil det en toll på omkring seks dubler.

Biskop Heuch spurte engabarna i Herad kirke:

— Hvis den gjerrige har alt i verden med undtagelse krone, hvad vilde han så si? — La mig få den også!

SPREDTE FELTER

Fra Finnmark

Lørdag den 30. august samlede seg venner fra flere stæder i Troms og Finnmark, til stevne i Honningsvåg.

Da det nu var mange år siden sist stevne på dette sted, var det nok mange som med glede og stor forventning så frem til dette stevne og jeg tror det med glede kan sees at ingen blev skuffet.

Efter at sangen 332 i Salmboken var sunget, leste br. Johan Hovind fra Es. 40, 1—11 og det velkommen samt minnet om den sære stilling alt Guds folk har stått i til Herrens og Herrens ord. De store betydning, de ofte har i de store årstider har da mindre å si, den enkelte er tross alt utvillig i Gud.

Br. Eliertsen talte så ut fra Es. 32, 15—14 og stamte særlig ved ordene «So min tjener sial handli de viselig. Herren var nær og de vendte gjørdet ordet, så nok alle gode Herren rent idet de erkjente: «Viselig — har du o Gud handlet i all.»

Så talte evangelist Lyngmo, ut fra Matt. 26, Skjæperud fra Salm. 42, 1. og undertegete fra Fil. 3, 14.

«Så jeg kan få kjempe ham, og kreften av hans opstandelse.» Mange kan nok kjempe ham teoretisk, og dog være fremmede for livet og hans opstandelseskraft. Kjennskapet kan bli sådanne til dem.

Evangelist Mathisen avsluttet så da tiden rent lag fra oss.

Samling form. kl. 10 menn. Kl. 11 begynte så møtet med den hellige sang «En underfull frihed jeg eier», og det merkedes klart at sangen var sannhet for de mange som var samlet og som nu i gjennem mange år hadde lært å kjempe Jesus.

Undertegete åpnet med Rom. 13, 11 og avslutte særlig ved dette «Å kjempe tiden, da frelsen nu var oss nær.»

Så talte br. Enoch Vangborg ut fra Salm. 54, 1—13. En vil igjen sier i ordet blev opplyst for broderen og Herren stoffet sitt ord, med et alvorlig budskap i tanger og tyding. Et heligt alder grep forsamlingen, som på en særlig måte hadde fått Kristus likesom malt levende for sine øine.

Br. Eliertsen avsluttet så med å minde forsamlingen om å ta vare på ordet, dermed innledet han i bønn.

Kl. 4 åpnet br. Skjæperud og talte ut fra Es. 33. Også nu var Herren usigelig nær og stoffet sitt ord. Br. Mathisen fra Øst-Finnmark fortsatte med å syngte en sang samt tale ut fra ordspr. 23, 26.

«Min sønn gi mig ditt hjerte.» Han slo fast at det gikk an å gi Gud sine knær, sin munn o.s.v., uten dog å ha gitt Gud sitt hjerte. Barn kan si at de vil være smille, kun for å undgå tukt, men hjertet er dog ikke med. Sådan ønsker Herren ikke å ha det. Han fordrer hele hjertet, og vil gi hele sin fylde.

Så fortsatte evangelist Breimoen fra Kvinnisdal med å tale om Andersens samfund. Dorotea Klem leste Es. 17 og vidnet herlig om

den fred som finnes ved troen. Den vokende ånd var merkelig og ved motet slutt fikk vi den glede å se noen sjøle bise sig for Herren.

Kl. 9 samledes etter det store lokale full av en lysende skare.

Lyngmo innledet med bønn og leste Hebr. 13, 13. Hveretter ordet var frett og en masse benyttes da anledning til å vidne om Jesus. Også nu var en vokende ånd tilstede, og vi fikk se noen bise sig for Herren. Det var særdeles gledelig å se at Herren virket på hjertene. Sangerens ord er fremdeles samme, når han synger ut: «De skjønneste syn som jeg ser å se ut i ånd og i ånd.»

Måndag kl. 11 samledes vi etter, denne gang for å begrave fem lykkelige søskende i skjens grav. Etter at br. Larsen hadde lest et Guds ord samlet våre tanker i helles bønn, talte undertegete ut fra Hebr. 3, 1 om Det himmelske kull fra Gud, og hvor det gjaldt å følge den vei Herren kalte. Herrens Ånd var mektig tilstede, og virket overbevisende, på de som emna stod tilvende i denne viktige sak. Etter at de som således depon hadde avlagt sine vidnesbyrd, stod de så ned i varmt og br. Skjæperud utførte hallelugen etter Herrens ord.

Også nu stoffet Herren sitt ord ved et deilig budskap i tungen.

O! hvor det er vederkvegende når Herren selv får komme til. Da losses alle gæter og selv stummes tunger bryter ut i Jubel. All ære til Jesus.

Kl. 4 var det brødsbrytelse. Det var rent rørende å se så mange samlet om denne handling, særlig da, når man vet at det for mange kanskje hadde kostet store ofre å reise så lang vei for å være med. Glæden var vel kanskje just av den grunn også så stor som den var.

Etter blev det en rekke vidnesbyrd om Guds godhet. Særlig blev det fremholdt fra flere hvor de gjaldt å bevare Andersens øhet i Fredens samband. Brytes samfundet blant de hellige, har fienden vunnet meget og mange kan da sovne inn.

Kl. 9 mandag var så siste møte. Pastor Våge talte ut fra Joh. 35, så etter endel vidnesbyrd, hvorefter br. Eliertsen avsluttet. Et av de mest velsignede stæver vi har hatt heropp var dermed slutt, men alle har vi fremdeles velsignede minner fra stevnet.

Nest Herren er vi de kjære søskende i Honningsvåg dypt taknemmelig for deres store offer og arbeid.

Vi minnes stevnet og dere alle med takk til Gud.

La oss fremdeles be med og for hverandre. Tiden heretter er kort.

Broderhilsen
Oskar Gamst.

Fra Volda

(Forts. fra forr. nr.)

Efter skillet fikk man i allfall innbyrdes fred; men den fred som opnåes ved skilsmisse er kun en tredje grads seier, uten offer. Første grads opnåes bare ad den «bedre vei» anvist i 1. kor. 12, 31 og kap. 13.

Til 1925 var de frie den eneste disenterforsamling på stedet, og vi hadde god tilslutning. Efter

dette årstal blev det tre: Frelsesarmeen og pinsevennene og de frie på Betel. Her blir i allfall gjort meget for å vinne mennesker, men stedet er forfalle til så mange virksomheter ved siden av mange sorter under kirken.

All påskedette år kom Østfjord til Volda som resultatet i mange gode forsætter. Det var som en så begejstret: Dersom disse settes ut i livet blir det paradiset i retning av å fordrage og anerkjenne hverandre individuelt såvelsom forsamlingsmessigt.

Men ennå er det vanskelig å bli klar over hvor påskedette er.

Det begynte med første grads seier idet mange virkelig rakte broreshånden til anderledes tenkende; men jeg er stygt redd for også dette er redusert til tredje grads seier idet erligheten ikke strekker lenger enn til å gi broshånd til dem som mener som «Jeg».

Men pinsevennene og de frie som i lengere tid har vært broderlige med hverandre — var visst mest grepet av enhetstanken, og de fortsatte med fellesmøter fra påske til pinse.

Men formogen øhet er jo heller ikke bra når man endelig skal være delt, og der er nok av dem som understreker desensene, men ikke at: Anden er den samme!

Imidlertid har vi det bra på Betel, og det er skjelden å ha så mange møter gjennom sommerferien som vi har hatt i sommer. Til vennernes ros skal det sies: Dersom de troende prosentvis var så flinke til å møte op i forsamlingen rundt om vilde der ikke være så megen tomhet bortover som tilfellet er.

I sommerens løp har vi hatt besøk av flere Herrens vidner. Br. Gjøsund med frue og lille sønn var hos oss en måneds tid. Det skulde vist være som et feriepophold; men han var dog aktiv i hvert møte, og besøkte småstedene inn imellem. Gjøsund har ikke så liten plass i vennernes hjerte på grunn av den andel han fikk i vekkelsen for noen år siden, da han kom sammen med br. Hedin til 20 årsfesten for virksomheten på Betel. Det var en herlig tid!

Så fikk vi besøk av br. Nordquelle og frue, og det var oss en glede å ha dem både i hjemmet og på møtene.

Oskar Halvorsen og redaktør Kaspar kom også på en snar vist og holdt to møter hvorav det ene var på Betel og det andre på Ebenezere.

I sommerens løp har jeg også besøkt Molde. Et hårdt sted for fri virksomhet. Br. Strømme har slått sig ned der og der er noen få som samles til småmøter. Husk dette sted i eders bønnen. Der burde være fast fri virksomhet. Fikk også delta 14 dage i Ålesund sammen med forstander Gunnestad i pinsevennernes nye teat. Efter mig kom Halvorsen og Kaspar og de fikk herige møter. Nordquelle blev også innbudt og stod der en uke med møter hver kveld. Han var meget fornøyd med turen.

Tilslutt vil jeg fortelle om en gledelig overraskelse. En dag som jeg kom inn i min svogers forretning står jeg plutselig ansikt til ansikt med en gammel

kjønning: Det er misjonær Danielson fra Finnland!

Det er sikkert mange som husker ham ifra Torvgaten 7. Han var med på den uformelle avskjedfest for de 8 misjonærer som reiste til Afrika, og var en av dem. Det er en Gud hengiven av dem. Det er en Gud hengiven broder og vi not meget godt sammen med ham i arbeidet i Afrika. Han var oss også til stor hjelp da vi reiste hjem.

Vi har ikke sett ham siden vi i 1918 tok avskjed med ham i Durban. Han kom hjem til Finnland året etter, og nu er han på Norgesbesøk. Han forkynner et budskap. Vennene gjør vel i å motta ham og yde ham støtte på alle måter.

For tiden opholder han sig i Volda og ellers rundt på Sandmøre.

Venner: Takk Gud og bed for Volda. Evangelister er velkommen når Gud sender dem.

Hilsen i Jesu navn.
Math. Støve.

Den Norske Congo misjon

hadde sitt årsmøte i Oslo i år. Møtene holdtes i Alliansemisjonens lokale St. Olavs plass 4 og det var kommet venner fra alle kanter av Østlandet. Det var venner fra Moss, Drammen, Fredrikstad, Holmsbu, Eidsvoll, Sarpsborg m. fl. steder og lokalt var overfylt av folk.

Første møte var kl. 11 og br. Pape, Oslo ønsket de tilreisende velkommen. Han leste derpå Salm. 84 og ledet i bønn. Flere brodere vidnet om Herren. Br. Syvertsen, Lårdal, Martinsen, med flere talte og både brodere og søstre vidnet om Gud. Det var et godt møte.

Fellessmiddagen

i Lærerenhus var også vellykket og både mat og betjening var god. Det blev holdt flere taler og det var også en velsignet stund hvad det åndelige angår.

På festen

kl. 5 var lokalet overfylt. Br. A. Andersen leste et avsnitt av Guds ord og ønsket velkommen til festen. Br. Lind oppleste årsberetningen (som er inntatt annet sted i dette nr.) Dermed var den forretningsmessige del avviklet og pastor E. Wodrup talte fra Mark. 6, 34—43. Han stanset ved disiplenes syn på at det de hadde var så lite, men fremholdt så hvorledes det lille blev stort når de bare kom til Jesus med det. Det er også slik med oss. Vi synes det vi har er så alt for lite og så gjør vi ingenting. La oss bringe det til Jesus så vil han bruke det.

Br. Gunnar Allbjart, Alb. Christiansens sønn som selv har vært i Kongo leste fra Fil. 1, 15—17 og fortalte om hvordan de første katolske misjonærer gikk frem i Kongo. De tvang sin religion inn på negrene og bare utnyttet dem til sin fordel. Nu i det senere er det kommet misjonærer til Kongo som forkynner Jesus av kjærlighet. En søster fra Strømmen sang en sang og derefter fikk vi bevertning.

Strengemusikken og et broderkor fra Møllertg. 38 sang og spilte flere sange.

Efter bevertningen var møtet fritt og mange vidnet om Herren. En br. stod op og bad forsamlingen be for sig da han hadde tapt

sin frelsesfryd — da boide vi våre kne og påkalte Herrens navn. Br. Christiansen blev også båret frem for nådens trone av flere.
G. I.

Fra konferansen i Honningsvåg.

Som bekjentgjort gjennom dette blad, hadde vennene i Finnmark og Troms bestemt konferansen, i forbindelse med stevnet i Honningsvåg sist i august og først i september.

Stevnet begynte lørdag kl. 20 og fortsatte søndag og mandag, og var meget vellykket.

Tirsdag f. m. kl. 9 kom vi sammen til vårt første konferansemøte. Br. Eliertsen innledet med emnet: «Forkynnelsen».

Han nevnte innledningsvis, at det de siste årene hadde vært ganske heftige og tildels også kraftige angrep, mot den forkynnelsen som vi forte, og lærte. — Ja, at det til og med var gått så langt at det var stemplet som vranglere og villfarelse. Syntes derfor det var påkrevet å vite hvor man hadde hverandre — det gav en viss trykthetsfølelse.

Det første spm. som blev drøftet var organisasjonen.

Vi blev enige om, at en organisasjon med et overhode her eller der, ikke var etter skriften. Enhver forsamling, stor eller liten, var en selvstendig institusjon på det sted hvor det måtte befinne sig. Dette forholdet dog ikke, å søke å samarbeide med de lokale flokker og vennegrupper innbyrdes, tvertimot. — Man var også opmerksom på, at en adressekalender ikke måtte gjøres likt med en menighets og statsanerkjent protokoll. Det første kunde på sine steder være påkrevet, for ordens skyld. Men overhodet var og blev KRISTUS. — Enhver flokk burde ordnes som påbudt i Herrens ord med eldste og menighetstjenere. Den bibelske form for å være ordnet.

Man samtalte også ganske inngående om Andens dáp.

Det var sagt i innledelsen at spørsmålet om Andens dáp hadde sin avgjorte plass i forkynnelsen på N. T. grunn. Det burde dog ikke slås fast, at tungene var det avgjorte tegn, eller tegnet for at man var Andsopt. — En kunne være det uten å have talt (i) eller (med) fremmede tungler. (Tungelate kunne fremkomme ad skjellig vei, uten å være drevet av Guds ånd). Derimot burde nådegavens avgjorte plass i menigheten ikke glemmes. Men både forkynnes og strepes efter.

Den neste sak var: Hvordan kan bedre samarbeide opnås?

Man vilde på ingen måte undervurdere det som var, — men ønsket om å utbygge det ennå bedre var til stede. — Da tilslutningen av eldste og menighetstjenere ikke var stor, (som selvfølgelig må tilskrives de lange og kostbare reiser som det er her nord) og de som var, efter hvert måtte reise, kunde ikke dette emne behandles tilfredsstillende.

En ting, som der måtte legges mere vinn på, var å underrette hverandre om hvor man ferdedes. Dette da særlig for predikantenes vedkommende. Til forsamlinger og venneflokker blev man enige



De to beste i sitt slags!



A. S. O. G. FJELDHFIM, Bergen

Troende venner!

Besk Bank-Kaféen (Trygve Gabrielsen)

Ploens gt. 2 b II, ved Youngstovet, Oslo. God middag, Kaffe og smørbrød.

Rimelige priser.

om å henstille, at i tilfelle man syntes å forstå det så, at nu var tiden inne til å få litt ekstra hjelp, fra en bror eller søster, man da ikke måtte undlate å si fra. — Det har nemlig vist sig, at i så måte har man bare latt det skure hen til en eller annen kom, og da var det som offest for sent. Men når man ikke skrev og bad om hjelp, kom det av den årsak, at man syntes ikke å kunne gjøre det, fordi der var penger til å betale predikanten med. At predikanten behøver til sitt underhold for sig og sine var så, og det måtte ikke glemmes at man hadde ansvar for dem. Men den sak burde komme i annen hånd, — mens selve saken, sjeleens frelse og Guds barn oppbyggelse var det første og det avgjørende. Det hadde også vist sig ved flere tilfeller at et vidne, kunne føle sig minnet om å dra dit eller hit, men var ikke sikker, hadde da et sådant brev eller innbydelse kommet var saken blitt stadfestet for begge vedkommende. Resultatene vilde heller ikke utebli.

Altå venner, kom dette ihu. Just derfor er meget tapt iblandt oss. La oss for ettertiden ha mere tillit til hverandre.

Angående styver heroppa endes man om å si fra i god tid til en enkelt person. Dette for ikke å kolliderer med hverandre. Der som man ventet til man fikk se det i bladene, kunne det bli for sent å forandre det. Søster Dorothea Klemm, Børselv, blev utsett som den man gav underretning om når man i en forsamling hadde bestemt tiden for sitt styve.

Alle vennelokker anmodes derfor om å gi søster Klem underretning om dette i god tid. De som da er engstelige for å komme i veien for hverandre, forespør sig hos søster Klem. Viser det sig da at flokker har bestemt til samme søndag, setter hun dem i forbindelse med hinannen, og de endes da om hvordan de best kan ordne sig.

Flere andre ting blev nevnt, men tiden tillot ikke å komme inn på andre emner denne gang. Alle var vi enige om at det hadde vært et enestående godt samvær. Håper det snart må legges tilrette for et nytt i samme spor.

Tilslutt vil vi si vennene i Honningsvåg hjertelig takk for samværet, og for all eders strev med

oss. Også dette vil Herren kom- me ihu.

Fredshilsen

E. B.

På farthen.

Larkollen pr. Moss.

Søndag 13. september var det innvielsesfest på vennenes nye bedehus i Larkollen. Det var med glede jeg tok mot innbydelsen til å være med. En masse venner fra Moss, Fredrikstad og de omliggende bygder var møtt frem og lokalet var stuvende fullt. Det blev en riktig teststund i ordets sanne betydning. Da vi siden vil få et billede av lokalet og et litt utførligere referat skal jeg ikke skrive mere om det denne gang. Vi er lovet fotografi av lokalet og da det kom for sent til dette nr. håper vi å få det i neste nr. og venter med referatet til da.

Rygge.

Onsdag fikk jeg anledning til å delta i et misjonsmøte hos en av vennene i Rygge. Det var mange av vennene på «Betania» som var kommet på møtet, enda det ikke var noen god tid for møter på landet. De holdt på med potetopptagningen og i Rygge drives det jo meget med poteter. Men det er godt på Betania i Rygge nu og de ønsker ikke å sløife møtene. Det blev et godt møte. Kan trygt si at Gud var nær og vi kjente hans velsignelse flyte i blandt oss.

Oslo.

Søndag 20. var det Congomisjons årsmøte i Oslo. Da det er et referat fra den i dette nr. skal jeg ikke si noe om den her.

Saltnes.

Søndag 27. var det fest for søndagsskolebarna på «Klippen», Saltnes. Stefan Trøber og Halvard Gulberg fra Sarpsborg talte til barna og underteget vidnet litt til slutt. Tirsdag var det møte på lokalet igjen.

G. I.

Det finnes også i en ond verden

krefter som arbeider i menneskekjærlighetens tjeneste, skriver Angelholms Tidning.

«Da er av ofrene for giftragedien på Marie sykehus i Stockholm, ingeniør Arthur Nilsson fra Hjærnarv, av den gråtende overlægen blev underrettet om at hans liv ikke kunde reddes svarte han: — Vær ikke bedrøvet, doktor. Hvad som er gjort kan ikke forandres og hvem som enn har skylden for den forferdelige forvekslingen så har han eller hun min tilgivelse.»

Nilsson var i sin beste alder og efterlater sig en hustru som om noen uker venter sin førstefødte. For ham burde det føies bittert

men på Herrens dag (søndag) gjorde de felles sak med oss til minne om hans opstandelse. For sådant vesens skyld fikk de da også et navn, som kunde uttrykke fattigdommen i deres begreper, for navnet Ebionitter betyr hos hebræerne en stakkel. (Fra Euselius kirkehistorie gjennem de tre første århundrede Fritt gjengitt).

Syndens likkiste.

Den store botaniker Fr. Ossendowski skriver i sin bok: Asiens forunderlige verden:

I Asien vokser på sine steder en såkalt steppenviol. På en oprettstående stengel sitter 50—80 små hvite, vokslike blomster, som minner litt om en orchidé. Disse små blomster sprer omkring sig en overordentlig sterk duft, som virker nærsaget bedøvende. Den tar til efter solnedgang og er sterkst ved midnatt. Stundom fant jeg på en meget stor eng bare en eneste sådan plante; men denne var i stand til å opfylle hele luften vidt omkring med sine fine, gjennomtrengende duft. Man kan ikke ha en bukket av disse steppenvioler inn i et lukket rum uten å pådra sig forgiftning. Jeg hadde det engang, og det forløp slik at jeg fikk en forferdelig hodepine og en heftig hjerteklappen ved siden av en forunderlig slapphet i min ene side. Flere dage varte forgiftningen. Det er også noe annet som viser planten er giftig. Dypt inne i dens fine blomsterbege sitter et «nerveknippe». Så snart et insikt setter sig på blomsten for å nyte den honning, som finnes ved inngangen til begeret, så utsender violen sin giftige, bedøvende duft, hvorved det lille insekt blir så forstyrret at det taper all besinnelse. I stedet for hurtigt mulig å flye op igjen og ut i den friske luft, så lar det sig i sin bedøvende tilstand stadig lokke lengere ned i begeret, intill det kommer til å røre ved selve nervecentret. Så snart det skjer, lukker kronbladene sig, og blomsten blir til en duftende likkiste for det nydelseslystne insekt, som snart blir forført av dette rodyr blandt plantene. Utallige insekter finner sin død i disse forederiske beger. Men en annen ting som jeg også la merke til, var at en bilokket av honningduften når den kom i nærheten av violen, aldri slo sig ned på den; men vendte om for å flykte til et annet sted.

Hvor blir vi ikke gjennom disse ord av den fremstående videnskapsmann minnet om følgende fra skriften: «Om syndere lokker dig, så følg ikke!» Ordspr. 1, 10. «Kan vel noen hente ild i sin barn, uten at hans klær vilde bli forbrent? Eller kan noen gå på glødende kull, uten at hans føtter blir svidd?» Ordspr. 6, 27, 28.

«Kr. Ukeblad».

Et dårlig tegn. En mann i en by fikk besøk av en kjønning fra en nærliggende landsby, som bl. a. også fortalte om hvorledes han for ni år siden var blitt vakt og omvendt, men at der foruten ham ikke fantes en eneste levende kristen i hele landsbyen «Det underer mig,» svarte den første, «en rett kris-

Schibboleth

koster innbundet i granit 2.50 og kr. 4.50 i skinnbind. 10 titer på minst 10 bøker gratis rabatt pr. bok.

Bestilles hos:

SVERRE SEVERINSEN Smittestrømsveien 19, Drammen.

Ny bok

BEKJENNELSER Av Jørgen Dammen (Efterlatt manuskript)

Kan bestilles i Misjons-Røsten eksp. og hos Ruben Dammen Ski. Pris kr. 0.50 + porto o. are.

NUMMER 19.

Til

Der tales og at Kristi tilkomme restående. Og formaninger legges på hjertet, med de sig rede. Dett da de fleste med verden ennå ikke de budskap om Kristus, da er det mål som reiser sig hvad vi kunde for få høre Evangelisk skap? Hertil må svare et uforbeholdt vel, — sålänge n er der ennå anledning de kunnskapen og den frelse har alle folkeslag. Det meget med det helst kan det bydes — og de hellige jorden. Anledning bi.

Ja, — sier noen innhøstning av høne sted i tusenårs jeg svare med. «Det vet vi ikke er et stort spørsmål bli frelste dersom oppfylle vår Frelse å gå ut i all verdens folkeslag til hans lionene venter. I Man bonnfaller om dem lærere i skolen. Hvorfor skal de i Brodrene og sostrer alle våre krefter spurt for Evangelisk Jesus kommer!

Jeg appellerer til disse misjonær, å ta til sig min tale for minn.

Der kommer for spør hvorfor de i misjonær. Og hvor ke få dem?

Enhver stamme sjonstasjon. Og stammer bør ha på denne trakt at jeg er, og hvor omkring i mange straks anlegges stasjoner. I en linje ved Kashifloden, Wiluforden, bør ligge, med 2 a. mellemrum.

Ved Manghay, båten legger til i rekken ligge. I forretningskompani masse folk i arbeidet stasjoneres et foruten å drive virksomhet, kunde nærer som kommandobåten. Der er løslig ved Mang de til stor hjelp for stasjonstasjon ved kjøp og forsendelse denhetsartikler. Til fra Manghay Her er mitt verk

BØKER

Aida Margareth av Ida huus. En ypperlig barnebok for noen få eksp. igjen. Pris 1.00 + porto 20 øre.

Barnabas brev. Oversatt av grek av biskop B. Støylen. kr. 1.00 + porto 14 øre.

Nu er snart tiden da det begynner å bli kvelder igjen. Det både lærerrik og velsigende ha godt lesestoff for barn. Husk å bestill ovenstående i Misjons-Røstens eksp. i Drammen.

«Misjons-Røsten»

kommisjonærer

- Asken: Astrid Kløverud, Haakon Aasheim, Hurum: Thoralf Amundsen. Arendal: K. Iversen. Bergen: Frk. Hansine Gjerdet, Breivikkbotn: og på reiser: Gamst. Dal st., Eidsvoll: Baker T. Jensen. Drammen: Postekspeditør Gulbrandssen. Fredrikstad: Hagmann Kristian, Kapellveien 8. Gøteborg, Sverige: J. O. Sten, Haugesund: Bolette Alfseen, gaten 15. Hobøl: Hanna Rygge, Nynne Holmestrand: Dagny Sjuve, Jevnaker: Arne J. Brorson. Kistrand, Porsangerfjord og på reiser: evang. Kristian perud. Kristiansand S. og på reiser: Evang. Hans Vennesland. Mandal: Tonnes Lundevikvang. Moss: Karl Thorbjørnsrød. Mosterhamn: Chr. Storkesnes. Mjøndalen: Arnt Gundersen. Oslo: Karoline Christiansen, heimsgt. 2., Charsten berg, Konowsgt. 21, III og A. Holck, Teatertg. 15. Rygge: Johan Gundersen. Sarpsborg: Hans Westgaard. Storsteinsnes, Balsfjord og på reiser: Evang. Henrik sen. Saltnes, Råde: Harald Skjellevik: Ragnvald Volden. Slemmestad: Joh. O. Johannessen. Sætre, Hurum: Gudrun Svein. Tofte, Hurum: M. Roås. Tjome: P. Johansen, Mjøndalen. Volda, Sunnmør: M. Støve. V. Gran og på reiser: Helmer Moger.